

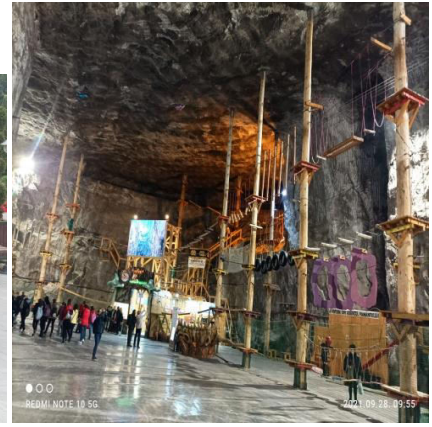
Erdély kincsei (útinapló) 2021.09.27.-10.01.

Cserebogár szakkörünkkel már 2020 tavasza óta készülődtünk Erdély kincseinek felfedezésére! Sajnos a korona vírus terveinket felborította! Az idei tanévben azonban nagy örömünkre a tervezés s a régen áhított álmunk valóra válhatott, s a lázas készülődést utazás követte!

1. nap: Kora hajnalban indultunk Arany János szülővárosa felé Nagyszalontára. A határ átlépése után a buszon összefoglaltuk, amit a költő életéről tanultunk. Szobra előtt tisztelettel, közösen elszavaltuk „Családi kör” című versét, majd megtekintettük a versben szereplő csonka, régi tornyot. Utunkat a Királyhágó felé vettük, ahol megpihentünk, közben megcsodáltuk a gyönyörű panorámát. Bánffihunyadra érve elképedve szemléltük a mesébe illő, színpompás, tornyokkal teli, cifra palotákat. Hosszú út állt előttünk, míg a mai nap utolsó állomására értünk a Tordai sóbányához. Kíváncsian vártuk mit rejt előlünk a hely, amelynek történetét már utazásunk előtt megismertünk. Vírusveszély miatt a látogatást nem engedélyezték csak a bejáratig jutottunk. Így a bánya körbejárása helyett a Madarasi 1900m magas hegycsúcsra kirándultunk (traktoros pótkocsin). A hegytetőn gyalog indultunk azon az ösvényen, aminek a vége a visszalátogató magyar emberek emlékeit őrzi kopjafákba vésve. Nagyon megindító látvány volt. Sötét este lett, mire a szállásunkra értünk, Szovátára. Nagyon kedvesen már a hotel bejáratánál vártak minket. Elfoglaltuk szobánkat, majd a meleg vacsora után élményekkel telve, pihenni tértünk.

2. nap: Reggel szállásunkkal szemben a Medve tavat jártuk körbe. Meghallgattuk a hozzá kapcsolódó legendát, majd nagy lelkesedéssel szálltunk fel a buszra. Irány Parajd! Úti cél a sóbánya. Külön buszok szállították le a látogatókat a bánya mélyébe. Hosszú, nyirkos lépcsősor következett, majd kisebb csoportokban indultunk felfedezni a helyet. A bánya érdekes volt. A hatalmas kivilágított termekben csillogtak a falak. Játszótér, kalandpark, bazársor, virtuális játékok vártak minket. Emléktárgyakat is tudtunk vásárolni. Délután Korondon sorra jártuk az árusokat. Itt aztán mindenfélét találtunk a polcokon, ami kézimunkával készült. Megismertünk az erdélyi népi motívumokkal, ami megjelent a fafaragásokon, hímzett ruhákon és kerámiákon. Óvatosan válogattunk a sok törekeny holmi között. Az árusok kedvesek, segítőkészek voltak és nagyon érdekesen beszéltek pl: „s majdan”. Sok apróságot vásároltunk. Mielőtt szállásunkra indultunk, volt még egy hely, amit meg kellett látogatnunk: Farkaslaka, ahol koszorúval emlékeztünk meg a 13 Aradi vértanú kettős kereszt emlékművénél miközben elénekeltük az erdélyi himnuszt. Tamási Áron élettörténetét meghallgatva koszorút helyeztünk el az ő sírjánál is. Az utolsó éjszakát töltöttük Szovátán. Vacsora után mindenki összekészítette a bőröndjét, aztán térképen bejelöltük az útvonalat, amit már megtettünk.

3. nap: Ezen a napon a Gyilkos tó felé indultunk. Hosszú, kanyargós út vezetett odáig. A buszból figyeltük az alattunk egyre mélyülő szakadékot és az út két oldalán futó rengeteg fenyőfát. A tónál kellemetlen hideg fogadott minket, hogy felmelegedjünk a tó partján kicsit tornáztunk. A tó keletkezésével kapcsolatos kérdésekre adtunk választ, aztán rövid sétát tettünk a part körül. Busszal mentünk a Békás-szoros bejáratáig, onnan gyalogosan vágtunk neki a szerpentinnek. Eddig nem láttunk ilyen hatalmas, félelmetesen magas, de gyönyörű sziklákat. Délután odaértünk a Szt. Anna tó bejáratához, ahonnan ismét gyalog indultunk le a tóhoz. Csatunk egyik fele átvágott az erdőn, mi követtük az autó utat. Gyönyörű látványban volt részünk. A tó partján megpihentünk a kápolna előtt, közben elhangzott a tó legendája és közösen válaszoltunk a feltett kérdésekre. A nap legnagyobb élménye a buszunk előtt átszaladó medve volt. Mint később megtudtuk a helyiek etetik „Sanyit” (így nevezték el). A nap utolsó programja Nyergestetőn az 1948-as székely hősök emlékművének meglátogatása, koszorú elhelyezése volt. Szállásunk ezen az éjszakán, Kézdivásárhelyen volt, ahová hosszú utazás után érkeztünk meg.

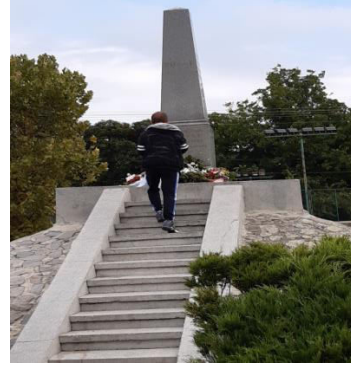

4. nap: A délelőtti első felét a nyújtódi Petőfi Sándor Ált. Iskola és Gimnáziumában töltöttük, ahol betekinthettünk az iskola életébe. Az elsős osztályfőnök nagy szeretettel fogadott és vezetett végig minket az épületben, majd beülhettünk az elsősök közé egy közös éneklés erejéig. Az iskola igazgatónője is nagyon vendégszerető volt. Közös fénykép is készült. Végül megajándékoztak mindenkit egy- egy általuk készített házi kürtös kaláccsal, és kaptunk egy képes kiadványt Kézdivásárhelyről. Búcsúzkodás után Zágon felé vettük az utunkat, hogy meglátogassuk Mikes Kelemen szülőházát és tisztelegjünk szobra előtt. Sajnos, amikor megérkeztünk a váratlan esős időjárás megakadályozta, hogy a buszt elhagyjuk. Ezért tovább indultunk Nagyszeben felé. Szerencsére itt módunkban állt sétálni a város központjában. A főtérről kiindulva végig sétáltunk a több tornyos védelmi vonalon, közben megálltunk egy parknál, ahol dinoszauruszok szobrai álltak. Nézelődtünk az utcai árusoknál, de nem vásároltunk. Kicsit bolyongtunk az utcák között, végül rátaláltunk a „hazugok hídjára”. Történetét ismerve óvatosan léptünk fel a hídra, miközben egymást ugrattuk. Jókedvűen tértünk vissza a buszhoz. Este megérkeztünk az utolsó szálláshelyre, ami Alvincon volt. Vacsora után felkészültünk a következő napi egyik állomásunkra egy vetélkedővel, ami Kőműves Kelemen balladájának feldolgozásáról szólt. A vetélkedő előtt meghallgattuk a balladát. Kis eltéréssel mind három csapat jól teljesített. Miután mindent elcsomagoltunk, aludni tértünk.

5. nap: Erdélyi körutazásunk utolsó napját Hunyad megye három városában töltöttük. Feltűnt, hogy az út szélén a települést jelző táblákat csak románul írták ki. Elsőként a Vajdahunyad várat tekintettük meg. Mivel nem minden teremben volt magyar fordítás és a teremőrök is csak románul beszéltek, ezért az idegenvezető szerepét Szilvi néni (az utazás szervezője) vállalta át. Megnéztük a lovagok termét, kápolnájukat, konyhájukat. Jártunk a vadász szobában, a fegyverteremben, a mosókonyhában, a kapitány szobájában, a kínzó kamrába, a régi kútnál, ahová pénzt dobtunk. Egy keskeny csigalépcsőn felérve román nemzetiségi szobákban találtuk magunkat. A belsőudvarból felfedeztük a torony tetején álló lovag szobrát. Elhagytuk a várat és Déva felé vettük az irányt. A vár alá érkezve két csoportra váltunk, mert a felvonóba csak oltási igazolvánnyal lehetett beszállni. Így a mi csapatunk nekivágott a meredek útnak. Fent a várban találoztunk társainkkal. Odafentről nagyon szép panoráma tárult elénk. A felvonóval érkező társaink lelkesen meséltek az élményről, amit átéltek a körülbelül három perces úton a várba fel és le. Ebéd után a magyar határhoz közel, Arad városába értünk. Az épületek valamikor szépek lehettek, most elhanyagolt állapotban vannak. Tiszteletünket tettük, és koszorút helyeztünk el az aradi vértanuk emlékművénel.

Sok új ismerettel gazdagodva hagytuk el Erdélyt. Köszönet mindazoknak, akik lehetővé tették számunkra ezt a nem mindennapi utazást.

